

Han som ser hva du virkelig trenger

Mark 2,1-12

Helt siden Storbymenigheten ble startet for over 25 år siden, har to fellesskap og en bevegelse vært sentrale: Gudstjenesten og husfellesskapet, og bevegelsen ut i nærmiljøet.

Nå er vi sammen på gudstjeneste i storfellesskapet, og de fleste av dere tilhører husfellesskap der det er enklere å dele hverdagsliv, be for hverandre og utruste hverandre. Fra gudstjenesten og husfellesskapene sendes vi ut i hverdagene våre med alt det innebærer. Og vi bærer med oss det vi har fått ut. Så er det et ønske at vi i hverdagene våre har tid til relasjoner og ikke bare til aktiviteter. Slik at vi kan dele hverdagen sammen og også dele troa vår. Slik at flere får bli kjent med Jesus og får lære å følge ham i sine hverdager.

Teksten vi leste i dag handler om et husfellesskap eller et husmøte i et hjem med venner og familie, med kritiske og nysgjerrige mennesker. Jesus var kommet hjem, og det ryktet gikk i byen. Så mange ville komme og møte ham, og de samlet seg i huset der han bodde.

Se for deg en travel liten by langs sjøen. Fiskelukta er sterk, for denne byen er en fiskerlandsby. De lave og små mur-husene ligger tett i tett langs smale gater. Da Jesus kom hjem, og mange fulgte nysgjerrig etter, ble det raskt fullt av folk. Kanskje var huset på størrelse med en vanlig ettroms eller toroms leilighet som noen av oss bor i. Både i det lille oppholdsrommet, i dørkarmen og antakeligvis utenfor vinduene i den smale gata var det fullt av folk, både nære venner, familie og nysgjerrige. Og Jesus underviste dem alle. Det kan hende at de var nysgjerrige på om Jesus ville gjøre noen undere.

Så kommer det fire menn som bærer en lam mann mellom seg. De vil bringe ham til Jesus. Vi vet ikke hvilken relasjon de har til ham. Vi vet ikke om de er tjenerne hans som bærer han med på hans befaling, eller om de er venner som har tatt han med seg til Jesus. Hvorfor bærer de ham til Jesus? Hva ønsker de skal skje? Hva tror dere den lamme mannen ønsker?

Det er jo ikke plass til dem i huset der Jesus er. Og dermed kommer de seg opp på taket med den lamme mannen, de begynner å løfte bort stein og planker, og graver i høy (tørt gress) og murpuss for å lage et hull i taket slik at de kan heise mannen ned. For de gir seg ikke før han er hos Jesus.

Det må ha vært mye bråk mens de holdt på, og det må ha vært støv, strå og stein som falt ned der alle satt eller stod. Og så heises den lamme mannen ned rett foran Jesus. Har dere noen gang sett noen som er så ivrige etter å komme til Jesus? Og har vi vært ivrige etter å bringe noen med oss til Jesus?

Hva ønsker han og de som bar ham dit?

Intervju med NN. Erfaringen av å bli lagt hendene på og at det blir bedt for om fysisk helbredelse før man har spurt hva som er behovet/ønsket. Se kun det ytre, og ikke til det indre. Å kjenne seg som et objekt og ikke et subjekt.

Jesus møter oss på dypere plan, og ser til våre dypeste behov. Når han tar imot mannen som var lam, forstår han hva han virkelig trenger. Han trenger å bli fri, og få indre helbredelse. «Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme mannen: - Sønn, dine synder er tilgitt». Har du erfart å bli tilgitt? Hvordan kjennes det å bære tungt på skyld? Du kjenner det i følelsene, i tankene og ofte også i kroppen. Å bli tilgitt, setter fri fra innsiden. Det skjer en forvandling innenifra som du etter hvert også kjenner i tankene og kroppen.

Når Jesus møter denne mannen i sitt hjem, og tilgir ham, starter noen diskusjoner om hvem Jesus er. Og for å bekrefte at han er Gud, gir Jesus dem et tegn; han helbreder mannen. Hva er størst? Å kunne helbrede, eller å kunne tilgi?

Så starter ringvirkningene av tilgivelsen: Jesus sier til mannen:

«Stå opp, ta båret din og gå hjem». La dem hjemme få se hva som har skjedd med deg da du møtte Jesus, du har blitt fri, tilgitt. Og som i tillegg har fått en ytre helbredelse. Du bærer din bære som ditt vitnesbyrd.

Det vi ofte husker fra denne fortellingen er at han ble helbredet. Men jeg tenker at det som skjedde først er enda større. Tilgivelsen. Men det kan kjennes enda vanskeligere å snakke om tilgivelse vi har fått. For det betyr at vi trengte å bli tilgitt. «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene våre, og renser oss for all urett» 1.Jon 1,9

Helse er midlertidig. Frelse er evig.

Vi har stått ved sykesenga til nær familie og venner, som har slitt med sykdom og som også har dødd så utrolig tidlig. Den kraften Jesus har til å helbrede, jeg kunne så gjerne ønske å se den oftere midt iblant oss. Jeg ville så gjerne ha sett at noen reiste seg opp fra sykesenga og gikk. Og noen ganger får vi se det. Men svært ofte ikke. Sykdom, utfordringer i livet og skjørhet på så mange plan lever vi med. Og midt i dette er Jesus sammen med oss.

Når vi møtes til Gudstjeneste og feirer nattverd gir Jesus oss sin kropp og sitt blod som han gav til soning for alle våre synder.

Vi møter Jesus personlig i hverdagen vår.

Vi møter Jesus når vi er sammen i husfelleskapene våre og er ærlige om livet. Og vi kan forvente at Jesus gjør undere midt iblant oss. At han møter oss på de dypeste planene i livet vårt også når vi er sammen. Møter oss der vi virkelig trenger det. Der han ser og vet at vi trenger å bli møtt. Slik at vi kan bli satt fri, slik at vi kan få tilgivelse.

Hva er dine dypeste behov? Har du bedt nære venner om å være der for deg og bære deg til Jesus? I bønn? Har du fortalt til dine nærmeste hva Jesus har gjort i ditt liv? Det kan godt hende at vi trenger å høre «Stå opp, ta båret din og gå hjem». Å fortelle de nærmeste om hva du har båret, og hvordan møtet med Jesus gjorde noe med deg.